

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XLVIII. Dom. XXIII. post Pent. Funus bufonianum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XLVIII.
DOMINICA XXIII. POST
PENTEC.

Domine, filia mea modo defuncta est. Matth. 9.

Funus bufonianum.

A.
Vita nostra
Comœdia
est seu
specta-
culum.

Ecce vita nostra Comœdiæ comparatur AA. Hi
varii generis personæ dantur, Reges, Principes,
cives, ruricolæ, mendici, apparitores, scribæ,
lictores, viri, femina, juvenes, puellæ &c. Singuli
suam personam bellè agere tenentur; eam si non
sustineat Mopsus, sartor aut mendicus, facilè accidet, et
talis è trivio summam laudem reportet, & adhuc probè
Grandibus spectaculo affusus dotatus, domum cum patre
gloriosus ex theatro revertat. Novi nobilem Actorem paucis
abhinc annis tumulo illatum, cujus collo aureum torquentem
Augustissimus Imperator Leopoldus injecit, quia rusticam illam
mulierem ad vivum expressit, quæ ex pia simplicitate liquorem
adipe ac butyro totam Judicis conjugem inunxit, sic ab illa
persuasâ, si causam velit maturè per Dominum Judicem in
suum favorem & lucrum sententari, probè Judicis Bertam
inungat. S. Paulus (1) hanc ipsam similitudinem Corinthiis
proponit: *spectaculum facti sumus mundo, & Angelis, &*
hominibus. Hieronymus (2) legit: *theatrum facti sumus*
in quo eam ludere personam debemus, quam nobis Deus
distribuit. Et quis est spectaculi hujus spectator? Paulus
angelos & homines allègat, imò & ipsum Deum, qui, pro
vult, personas distribuit, & probos actores magnificè remunera-
tur. Hoc in spectaculo, hac in Comœdia plerumque accidit
ut simplex rusticus, sutor, sartor, ludimagister, mendicabulum
vel claudicans licitor Magnis terrarum Capitibus palmas
præ-

(1) 1. Cor.

(2) S. Hier.
in Epitaph.
Paulæ.

præripiat. Hoc sanè nihil novum est, nihil paradoxum, cum Rex Hispan. Philippus II. fati concessisset, illò ipsò momentò etiam placida & pia morte quievit ignobilis sartor; hic autem cum Philippo cœlis illatus tantò intervallò altiùs ad gloriam ascendit, quantò in terris à Summa Regis Majestate sartor distabat. Hic non attenditur, quàm nobilem personam expleveris, sed quàm benè tuam egeris, seu summa fuerit seu infima. Finitò spectaculò, cuius sua crisis proponitur, ut Sirach meminit (3) *in fine hominis denudatio operum illius.* (3) Eccli. 11. Quod bonum est, laudatur, quod malum est, cribratur & castigatur. Ante hanc cribrationem, perennis lusus luditur, quò centies homines falluntur, qui jam illum, jam alterum extollunt. Sed ante omnia talis actor Deo debet probari; laus altera sordet. *Ante obitum nemo, supremâque fata beatus dici jure potest.* Multi se ab initio gerunt splendide, sed in fine totam actionem præteritam corrumpunt. Hieronymo teste (4) *non quaruntur in Christianis initia sed fines; cepisse multorum est, ad culmen pervenisse, paucorum.* (4) S. Hier. ep. ad fur. & l. 7. cont. Jovin. Paulus se ab initio hoc in spectaculo pessimè gessit, sed plus ultra progressus, quidquid antè perperam actum est, bellissimè refarsit. Judas contrà optimè cepit actionem suam, sed finis pessimus omnia destruxit. Sic hanc in horam agitur. Personam, quam Deus dat, multi obeunt præclarè sed ab ea tandem turpibus ausis deficiunt. Primus fervor vanescit; crescit in dies pravitas, donec etiam pravus finis actorem excipiat. Hinc omnium auribus intonat (5) Joannes: *esto fidelis usque ad mortem & dabo tibi coronam vitæ.* (5) Apoc. 2. Huic spectaculo, cui vita nostra comparatur, non cupio immorari AA. scio, ex hac similitudine totam concionem Dom. 3. post Pasch. doctissimum Englgrav elaborasse, quam hic loci penitus intactam relinquo. In accurata vitæ nostræ observatione hoc præcisè votum formo dieoque: O utinam obitus etiam noster tale spectaculum, talis fieret comœdia, qualis est vita! cur hæc exopto? nemo credo fuerit, qui vitio mihi sit hoc votum daturus; quid enim melius exoptem, quàm ut mors nostra etiam fieret comœdia sicut vita. Hoc si concederetur, possem obitum ac mortem meam multò ante repetitis vicibus probare, donec tandem de actione vice altera

(4) S. Hier. ep. ad fur. & l. 7. cont. Jovin.

(5) Apoc. 2.

B. Utinam & mors nostra esset comœdia? ut sic posset in vestibus probari, & emendari vice altera

tandem de actione mea certus mihi metipſi ſatisfaciam. Datum mihi ſit, mortem, ut ajunt, in veſtibus probare, prout vita probatur, de prava morte nulla unquam ſolicitudo animos irreperet. Prima mors malè ſi ſucceſſiſſet, poſſet ea vicibus alteris ſeriò emendari; hæc ſanè fortuna eſſet omnium maxima. Favit hæc fortuna filia hodiernæ, *Domine filia mea morti deſuncta eſt*; at Deus eam ad vitam reduxit; ab umbris revixit, & diu ſupervixit; tum primùm piè, & ſine dubio melius quam prima vice diem obiit ſupremum. Manſiſſet funus? Deus ſcît, quorſum migratura fuiſſet! ſurſum? an deorſum? erã ætatis teneræ & periculofæ annorum quatuordecim, ubi jam poterat mundum ſectari & tam pravis animi deſideriis quam operibus mentem contaminare; ſuam ad eò perſonam in veſtibus probavit, & quia primã vice haut ad eò feliciter vitæ actio ſucceſſit, nævos omnes altera vice diluit & expunxit. Ornavit Virginitatem ſuam ſplendidis virtutibus, quas etiam tumulo intulit. Juxta Salmeronem (6) *Behora* dicebatur, & parens ejus *Fairus*, quod idè fuerit ac *illuminans, illuminatus*. Illuminavit utique patrem ſuum à mortuis reſuſcitata filia, quæ vitam alteram in continuo poenitentia actu uſque ad finem & ſecundum obitum protraxit. Sic agunt omnes illi, quibus à Deo indultum eſt, ut poſſent altera vice morti occumbere. S. Maurilius Ep. (7) Andegavenſis neglecto pueri baptiſmò, qui ſine Sacris exſpiravit, ita doluit, ut Eccleſiam ſuam clanculò relinqueret, & 7. annis ſervum ageret olitorum. Lapsò ſeptenniò ad Epiſcopatum reductus, ad pueri ſue baptiſmo extincti urnam proſtratus ardentiffimas preces effudit, & ecce à morte ad vitam puer reverſus, à Maurilio Renatus eſt baptizatus, qui eidem poſtea in Epiſcopatu ſucceſſit. S. Patricius ad vitam revocat Regem Hibernia Ebor nomine, quòd antequam moreretur baptiſmum peteret. Vivit inde alteram vitam pius & miſericors, donec poſt plures annos alteram mortem obiret. Berchtoldus Ord. S. Franciſci ferventiſſimus Verbi Divini præco prædicat Ratiſbonæ, & peccatricem feminam tanta contritione inflammat, ut præ animi contriti vehementia humi funus flueret, repentini fatò extincta. Orat Berchtoldus, & precibus ſuis in pedes erigit

(6) Salmer.
to. 6. tr. 16.

C.

Beati
reſuſcitati,
ut melius
poſſent
mori.

(7) Bagat.
p. 2. f. 533.
n. 24.

erigit defunctam, ut animam posset perfecta exhomologesi coram expiare, quò factò mira ex altero orbe palam recensuit, & multos centenos ad pœnitentiam convertit, ut Platus (8) memorat. Ah quàm piè, quàm austerè septem adhuc dies illa vixit femina, quæ sine Confessione obiit, quia Severus Presbyter eam non amplius in vivis deprehendit, à quo tamen iterum ad vitam suscitata est, ut ritè posset confiteri, teste (9) Marulo. Quàm sanctè vixit Lapa, S. Cathar. Senens. Mater pariter sine sacris extincta. Noluit filia ejus ab exanimi cadavere pedem movere, donec videret matrem suam vitam redditam. Sic viva & vegeta resurrexit, & sua cum filia in assiduis precibus & jejuniis plures annos vivendo transegit.

(8) Hier. Platus de bon. Relig. l. 1. c. 5.

(9) M. Marulus l. 4. c. 11.

D.

Actum est de simili Privilegio. Morientium est semel pro semper.

Opt. AA. si nos quoque pari gratiâ bis moriendi clemens Deus donaret, ritè se ad mortè piè obeundam accingere possent singuli. Ita centies alteris posset vicibus reparari, quod prima vice actum fuit pessimè. O quàm multis salus in ævum firmaretur, qui eam modò perditam vident & damnatam! ô quàm piè viverent in tumulum usque plures alii denuò ad vitam revocandi! ô quàm multi propero pede Carthusias involarent, ut alteram mortem sanctius possent expedire. Quantis ardoribus, precibus & jejuniis, Sacris & eleemosynis vacarent, ut tuto in portu vitam suam post alteram mortem locarent! quàm promptè omnes malè partas opes ad obolum usque suis dominis restituerent, licet etiam ad incitas redigerentur, quia sciunt experti Roberti quantum animæ exitium pareret mammona. Nihil resuscitatis grave accideret, nihil difficile respectu gehennæ. At hæc omnia vota nostra sunt cassa & irrita. Factum infectum fieri nequit. *Fluit irrevocabilis hora.* Lata est in omnes sententia. *Statutum est omnibus hominibus semel mori,* sacer inquit textus (10) *semel non bis, una, non altera vice, ut probari posset, sicut spectaculum in vestibus probatur, ut nævi omnes maturè corrigantur, & actio tandem prodeat illimis. Quæ gratia pluribus aliis concessa est, ut mortui reviviscerent, non trahi debet in sequelam. Est hæc gratia de rarissimè contingentibus. Decretum universale unam mortem imperat: statutum est omnibus hominibus semel mori.*

(10) Heb. 9

O o o

De

De reditu ad vitam actum est. Mors semel obita, pro tota
 æternitate obita est.

E.
 Jairus
 hodie
 duos gra-
 ves commi-
 sit errores.

Curet ergo quisvis homo, ita vivat, ut sibi possit primum
 mortem, beatam mortem promittere. Nemo suam salutem
 prostituat. Nemo seipsum negligat. Error hic compunctus
 nullò ævò se patitur eradi. Hodie duos errores grandes commisit
 Jairus, quos modò singulis vitandos expono. Primò cucurrit
 primùm ad Christum, filiã jam defunctã. Cur non ante
 pedes suos se erexit & properè ad Christum avolvit, cum
 anima sua adhuc corporis ergastulò concluderetur? hoc est
 stabulum claudere vaccã per abigeos jam ablatã; hoc est cavatam
 oppilare, aviculã jam patulum aërem pervolitante; hoc est
 urbem obfirmare, & urbis ostia oppessulare, cum jam undique
 audias: *hostis habet muros*. Hic Deo primùm supplicavit
 ut miraculum prehendat, & vitam pristinam Behorã inlucet.
 Sic vel hodie ad ultimum ut sic magnò numerò improbi
 homines expectant, dum labris anima hæreat, ad obitum
 proximè accincta; hic primùm ad Sacros curritur Curiones
 hic volare non currere jubentur. Sic Sacra omnia oculos
 deproperanda, ne sine Sacris moribundus decedat. Et non
 sunt, qui credant, posse sine paramentis sacris bursa aut ferculo
 sacrum Aræ ferculum, Eucharisticum Epulum committi, nisi
 sacco suo frustum panis mopsus inserit? Veniaderet crassa
 similitudini, quam multorum fidelium crassities extorret.
 Sanctius Sacra nostra à fidei nostræ domesticis æstimentur
 & parcius loquar ex pulpito. Dari tales Sacrorum incuriosos
 Christicolos, experto credatur Roberto. Non potest Deus
 Eucharisticum publico cultu suo destitui, non possunt ægri
 orantium suffragiis defraudari. Non possunt fidei nostræ
 suprema mysteria ita obiter & pertunctoriè celebrari. Properat
 ultrò, ut possunt, Ecclesiastici Curiones, ut ex parte illorum
 nulla prorsus anima negligatur, quia nõrunt, quò presertim
 sit à Deo redempta; sed quid tanti momenti negotium
 ultimam usque lineam protrahitur? *ante languorem adhibere*
 medicinam monet (11) Sapiens. *Serò medicina paratur, quando*
 mala per longas invaluere moras. Antequam letalis status
 vultum expleat, animæ Medicum vocat. *Pulsat Dominus*

(11) Eccli.
 18.

verba sunt Greg. (12) Magni, *cum per aegritudinis molestias* (12) S. Greg. *mortem esse victimam designat.* Hos ergo pulsus prompti audiant hom. 13. in *morbo percussi & amici ejus.* Prima cura fit aegri, pulsanti Evang. Deo quantocius aperire, hostibus veniam dare, Mammonam iniquitatis ex animis, ex oculis, ex cistis, & bursis proscribere, Sacris omnibus se adhuc integra ratione contra imminens fatum praemunire; sic etiam secularis medicina plus virtutis in fractum corpus difundet, pectore rite prius omnibus a peccatis expiato, juxta tritum illud, jam saepius inculcatum: *nulla nobis nocebit adversitas, si nulla nobis dominetur iniquitas,* quod effatum S. P. Aug. tanti fecit Ecclesia, ut illud etiam Missali Romano inferi praeciperet.

Secundo voluit Jairus, ut Christus ipse descenderet, & manuum impositione filiam resuscitaret. Habuit aliquam fidem in Christum, sed oppido imperfectam. An ergo Christus non possit eminus ad vitam funus revocare? an idem nec per alios praestare possit? ut pie descendere cogeretur & manus imponere filiae jam defunctae? quasi nullis aliis mediis aut modis revocari posset vita, quam quos Jairus praescripsit? claudicabat enormiter fides ista, altius utique sublimanda, ut apicem consequatur. Aegri sibi metipsis probe consulant & prospiciant, si Sacra vel non recipere vel expectare non possunt. Hic Deo vere contriti se totos ex asse committant, rogentque piam voluntatem operis loco recipere dignetur. Obeat aeger perfecta contritione instructus? in gratia obibit Divina. Sic Ezechiel vaticinatur (13) *quacunq[ue] hora averteris se peccator ab iniquitate sua, exaudiam eum.* (13) Ezech. 18. Sic ergo omni ope & auxilio, omni sacrorum adjutorio destitutus aeger, seipsum in gloriam libret aternantem.

Ah! observasset haec ille dives Euclio Lugdunensis ante annos circiter octoginta, tam misera morte defunctus non esset. Erat Lugduni, ut annuae memorant Soc. (14) An. Domini (14) An. Soc. ad 1604. praedives lucrio, qui illicito faenore atque aliis mille an. 1604. pravis artibus & technis grandem pecuniae summam corraserat. Ardebat ipse Deus salutem ejus tuto in portu locari, ad quod autem summe necessarium erat, ut multiplex nefas peccator agnosceret, alteri, quod suum erat, transcriberet, animos

F.
 Mortem
 feria
 pœnitentia
 præ-
 occupet.

ab omni noxa expiaret, & secularibus curis ita se impenderet, ut ne hæreditatis in cœlo adeundæ perennem jacturam incurreret. Hunc in finem pulsat animos ejus, vivumque ac vegetum gravi ac periculosa lue opprimi permittit, quæ ipsum etiam fatum maturabat. Debebat quidem attendente mente rimari statum morbô perculsum; debebat ipse mortis prodromum observare, & vitam suam quasi comœdiam brevem finiendam arbitrari. Deficiebant in dies validæ vires; malum in horas augebatur; at quid non agit versutus dæmon, ut spiritum turbet ultimum & in orcum devolvat impœnitentem. Si unquam vires suas, quibus pollet, in hominem exferit, ea sanè tunc omnes colligit, cum videt spiritum agi supremum, ut ultimum halitum, ultimum cogitatum orco vendit. Hunc in finem dæmon hic loci duos coadjutores assumpti, quos diu noctuque extimulavit, ut ægro persuaderet leviusculum esse morbum ac levidensem catarrhum, ultra migraturum, si modò se lectulò suò probè reconderet; in nempe neglecta gravi lue sine pœnitentia obiturum. Primus diaboli coadjutor erat, Viri hujus uxor propria unâ cum amicitia & lectulo affulsis consanguineis; hos cum dæmon gratiâ argentinâ laborare sciret, avidè tantùm pingui hæreditate nôset inhiare, unicus enim infans à moribundo relictus brevi credebatur ad Superos evolaturus, spasmo gravi nullo modo die correptus; uxorem & amicos stygius lurco subornabat, ut proprium in lucrum luem licet periculosam ægro attentarent; sic nihil ex opibus mutilandum. Advertat ægro periculum adesse? Sacros ocus Curiones acciret, qui eum compellerent, ut malè parta dimitteret; unde tota hæreditas in partes abiret; quod tunc à fortiori timendum, si testamento erigeret, ubi multiplex bolus vel in Ecclesias, vel in hospitalia vel in cœnobîa, vel in anniversarium devolveretur. Ad hæc & similia plura pii nominis legata maturè præcavenda, apud medium non occurrit, quàm ut per proximo sanguine junctis omnis suspicio approximantis fati ægro tolleretur; hoc ut tanto certius obtinerent, pro forma medicum vocabant, quæ ocus pecuniis per amicos corruptus alterum egit dæmonem coadjutorem; hic lucri gratiâ morbum omnem eludens.

G.
 Id qui
 negligit,
 damnatur.
 Hist.

properam sanitatem ægro promittere, vitam in novas
 olympiades protelare, qui paucis post horis erat funus. En
 ut amici amicos ad tumulum usque prosequantur! en sanguina-
 nam charitatem! quis fidem habeat amicis tam sordidis, tam
 impiis, uno pecuniarum lucro absorptis, quidquid animæ
 accidat sine Sacris abituræ. Rectè dixit Philosophus ille: *O amici!*
nemo amicus! an amicos dixeris, qui amicum morientem Sacris
 defraudant, ut anima cum corpore in orcum defluat? à tam
 crudis & crassis, à tam barbaris & truculentis, à tam avaris
 & auri sitientibus amicis nos Clemens Deus custodiat! nulli
 vitio detur, si nactus amicos hujus furfuris sanguifugas, carni
 & sanguini suo validos calces illidat. Sic ergo hic loci alterius
 omni coadjutoris personam medicus sustinuit. Medicus ut
 nuper primum ex instituto probatum est, sua ex conscientia
 tenetur ægrum candidè de periculo admonere, eique tamdiu
 opem medicam subtrahere, donec ritè Deo reconciliatus &
 Sacris Ecclesiæ ritu munitus, officium fecerit hominis christiani.
 Et si hoc ipsum periculum Confessarii detegant, caret tamen
 hæc detectio emphasi sua, nisi etiam medici suffragium acce-
 dat. Hanc suam obligationem ducere debebat conscientia
 præfens Podalirius, quia ocius vidit, in procinctu stare
 apoplexiam, quæ uno ictu ægrum conficiat, sed *Auri sacra*
fames quid non mortalia cogis pectora? Alexander Magnus
 Rex Macedoniæ dicere auditus est, se arcem quamcunque
 inexpugnabilem capturum & sui juris facturum, modò posset
 per ostium aurò gravem asellum intromittere, quo arcis præ-
 fecti probè inungantur. Experientia his annis nimis sæpè
 dicti hujus veritatem firmavit, maximè cum rudis asinus
 stigma ferret liliatum. Ut hunc medicastrum expugnarent,
 grandibus unguentis opus haud fuit. *Graculus esuriens in*
calum jussus ibit. Modicò præmiolò fascinatùs quasi alter
 Judas animam orco tradidit, frustra reclamante conscientia.
 Sic probè aurò subornatus ægrum accessit, eoque peramicè
 salutato, venam & fontem exploravit, ab hoc & ab hac, hæc
 & illa percontatus, tandem in amicorum latrocinantium favo-
 rum favorabilem sententiam tulit dixitque: Bono sit animò
 Dominus! curas omnes toto ex animo proffiget, & mihi uni
 fragile

H.

Technæ
 diabolicæ
 in amoven
 da mortis
 cura.

I.
 Medicus
 diabolicus.

fragile ac fessum corpus suum committat; laesus est nominis stomachus, quem si refecero, salva res. Deo dante intra paucos dies lecto nuntium remittet, si meis velit à conitibus pendere. Morbus tam periculosus non est. Vires adhuc, Deo sint laudes, suo stant robore firmæ, licet aliquantum dispendent. Vincent & superabunt feliciter præsentem luem, sæpius hoc malo afflictus semper hæcenus felici medicamine luem absteris medicum utique neque hac vice ars sua destituet. Si etiam crescat malum, ne terreatur; tantò citius deficiet, quanto impetuosius imas corporis fibras affiget. Ea interea pharmaca præscribam, quæ dolorem mitigent, suavem somnum conducant. Animos Dominus serenet & in spem erigat propere sanitatis. Infirmas hæc non est ad mortem. Sorribus ejus & stomacho ritè purgato novum hominem reinduet & vitam firmabit in ævum. *Hespero surgente migrabunt dolores rapidum fugiente solem* ut canit Poëta. Aliam longè faciem nobis Dominus exhibebit cras aut supercras. Hæc Hippocrates ad ægrorum, quibus omnem vim morbi ita elusit, ut nihil de fato ulterius æger somniaret, licet jam à tergo instaret, ultimam telum in euclionem evibratura. Ambo itaque ex infirmis diaboli montes aureos ægro promittebant, tam medicus quam novercantes amici; at his omnibus plùs sapere debebat ægrorum sensit utique vires in horas deficere; vidit & notavit spiritus sæpius intercepti; cogitare proin debuit, quid si medicus ægrum falleret? Surrexit jam sæpius hoc ipso ex morbo. Quid tum

(15) Sen.
ad Lucil.

(15) quem sæpè transit casus, aliquando invenit Seneca telum. Annosa quercus jam pluribus annis ventos inter tumultuantes firmæ stabant & erectæ, at tandem toties eventilatas levibus aliquis flatus radicitus evertit, citius casura, si truncus sua gravi plaga inum ad pedem saucius fuit. Sauciamur homines

(16) Marc.
8.

quos cæcus ille vidit *tanquam arbores ambulantes* (16) per morbos, qui cum corpus impetunt, jam unà exclames: *securus ad radicem arboris posita* (17) est. Rebus tuis consule, prospice, quò sit eundum. Ah nemo est ab irruente securus, nec valens, nec vegetus, quanto minus corpus infirmus. Plùs Deo debebat credere Dominus iste clamantis

(18) Matth.
25.

vigilate, quia nescitis (18) *diem neque horam*, quam perit

amicis & pecunioso agyrta. Tutiora sequi debuit ager iste, ne à fato præventus pessimo sub sidere hinc impcœnitens umbris misceretur, nullo unquam sole illustrandis. At sicut bene advertit (19) Hier. *Nihil ita homines decipit, quàm quòd, cum spacia vitæ suæ ignorent, longiorem sibi seculi hujus possessionem repromittant.* Tot ergo stygiis & serpentibus linguis se decipi passus est ager iste. Amabat vitam, suis à buris ægerrimè migrabat, vitam fufiorem amici spondebant, & mendacibus oraculis sordidus archiater. Promisit hic alia inter figmenta etiam dulces somnos, quos etiam illà nocte captabat, ita tamen, ut nunquam ultra expergefactus, vitæ residuæ signum præberet. Apoplectico tactus lethargò ante funus erat, quàm alteram naufragii tabulam, salutarem pœnitentiam prenaret.

(19) S. Hier.
ep. ad
Cyprian.

Opt. AA. hic totius Comœdiæ hujus tristis & tragicus finis est. At quomodo suam egit in hac comœdia personam? quomodo actor iste coram Deo stetit? pessimè, miserrimè. Cum funus grandi pompa ad tumulum duceretur, octo funeris bajuli fortes ac vegeti vix tumbæ ferendæ pares erant, ita plumbea undique visa est sandapila. Spirabant & sudabant immuni pondere pressi & propè oppressi. Ventum est tandem ad tumulum, ubi omnes grandis stupor & admiratio incessit; una omnium vox erat: unde quæso tam horridum pondus? nunquid toto corpore exhaustus & emaciatus fuit masculus vix ossibus hærens, phtysi extenuatus? *vix habuit tantam quæ regat ossacutem,* unde ergo tam intolerabile pondus? unde tam onerosa moles validos virorum humeros oppressit? nolebant tumulo funus immittere, antequàm præsentem tumbam lustrassent. Referatur ergo sandapila, & ecce, nec ulla depositi cadaveris vestigia aut signa exhibet sandapila. Solum cervical, cui caput erat impositum, loco suo jacebat, quod cum remotum esset, ecce etiam tanti ponderis causa profiluit bufo igneos oculos in affusos spectatores ejaculatus. Incussit omnibus tantum horrorem hoc stygium animal, ut quæ data porta omnes aufugerent, vacuâ tumbâ propè tumulum relicta. Ad hæc quid amici? sapiebant illi damnò alienò, & nihil ultra ex residua pecunia tanquam iniquitatis mamonæ attrectârunt, sed negotiò alijs

K.
Vacua
tumba
enormiter
ponderosa.

L.
Amici
pessimi.

aliis commissō, sua singulis reddi fecerunt; quibus erant sub-
tracta, residua pars pauperibus cessit, unde tamen defunctus
nullum ultrā solatium, nullum refrigerium in focis hausit sine
sine arsuris. Ajunt annales totam urbem hoc ex spectaculo tan-
tos horrores concepisse, ut illā ipsā quadragesimā per Confessa-
rios ad id rogatos, ultra viginti millia ducatorum suis sint
legitimis possessoribus restituta; noluit enim quisquam mori
suo cum mammona, quem hic viderant animam cum corpore
ad stygem depressisse. *Mortuus est dives iste & sepultus in
inferno*, idēo vix tumbæ illatum corpus à stygiis vespillonibus
subtractum est, rectius in orco igneos inter bufones tumula-
dum.

(20) Mich.
7.

En iterum graves pœnas Mammonistis à Deo decretas.
Multi tamen neque his auditis respiscunt, aut desinunt
malignari, donec similes avaritiæ pœnas orco meri experian-
tur. En porrò quæ fides sit amicis habenda. O quàm verū
dixit (20) Michéas: *inimici hominis domestici ejus*. Hostiliter
hi amici non poterant amicum excipere, quàm ut vitam
sponderent, instante fato. Prò quàm suos modò hic damna-
tus execrabitur & auro fascinatum medicastrum! Sunt nobis
ipsi amici tam infideles, quis non jure omni hominum commercio
diffidat, ei que soli fixus ac firmus adhærescat, qui pro nobis
non tantum vitæ prodigus mori voluit, sed adhuc se morti
pronum Carpo exhibuit. Hunc unum amemus omnes; huic
soli serviamus omnes, qui minima nostra obsequia
premiari statuit immortalī coronâ.

Amen,

CONC.